

Μαξ Μαρίλο

Ο ΜΑΞ ΜΑΡΙΛΟ, ντετέκτιβ ειδικευμένος σε παραφυσικά φαινόμενα, με μεγάλες επιτυχίες στο ενεργητικό του, κάθεται αγουροξυπνημένος στο γραφείο του, στο ισόγειο ενός απρόσωπου κτιρίου της πολυσύχναστης 3ης Λεωφόρου.

Έξω κάνει παγωνιά.

«Χιονιάς» σκέφτεται και αγκαλιάζει με τα παγωμένα δάχτυλά του ένα φλιτζάνι ζεστή σοκολάτα.

Δυο μύγες ξεκολλάνε από τον τοίχο αριστερά του και πετάνε πάνω από τη σοκολάτα.

«Τόση παγωνιά, κι ακόμα έχω μύγες εδώ μέσα» σκέφτεται και κάνει μια βαριεστημένη κίνηση για να τις διώξει. *Κλανκ!* Το χέρι του χτυπάει στο πορτατίφ του γραφείου.

«Αουτς» φωνάζει και τινάζει το πονεμένο χέρι του. Οι μύγες όμως επιμένουν.

«Ατιμες μύγες. Σήμερα θα σας πετάξω έξω» μουρμουρίζει. Ψάχνει με το βλέμμα του κάτι πρόχειρο για να τις διώξει και τελικά αποφασίζει να χρησιμοποιήσει το κασκόλ με το οποίο είναι ακόμα τυλιγμένος. Σηκώνεται απότομα, πηγαίνει στο παράθυρο και το ανοίγει.

«Μπρρρ, θα ξεπαγιάσω για χάρη σας». Οι μύγες πουθενά. «Μου κρυφτήκατε πάλι... Εμ, βέβαια, χαζές είστε να βγείτε στο κρύο;»

Κάνει να κλείσει το παράθυρο, όταν ακούει από τη γωνία το μονότονο τραγούδι του γερο-Ιεζεκία: *«Το βλέμμα του Χριστού θα μ' εξαγνίσει, στον ουρανό η ψυχή μου πρόκειται να ζήσει. Το βλέμμα του Χριστού θα μ' εξαγνίσει...»*.

Βγάζει έξω το κεφάλι του και τον βλέπει να πλησιάζει, σκυφτός όπως πάντα. Τα ρούχα του βρόμικα, τα παπούτσια του τρία τέσσερα νούμερα μεγαλύτερα από τις πατούσες, στο ένα χέρι το τσίγκινο ποτήρι για τις ελεημοσύνες και στο άλλο ένα διπλωμένο χαρτόκουτο – το κάθισμά του. Κι ούτε ένα πανωφόρι πάνω από τις αμέτρητες στρώσεις ρούχων.

«Ε, γερο-Ιεζεκία, δεν έρχεσαι μέσα να πεις μια ξεστή σοκολάτα; Θα παγώσεις μ' αυτό τον βρομόκαιρο». Ο γέρος διακόπτει το τραγούδι του, σηκώνει τα μάτια και κοιτάει έναν γύρο.

«Καλημέρα, Μαξ...» Αφήνει το χαρτόκουτο στη συνηθισμένη του θέση στην είσοδο του κτιρίου, το σπρώχνει να κολλήσει στη γωνία και σηκώνει το παντελόνι του. «Σ' ευχαριστώ, αλλά δε θα έρθω. Έχει πολλή δουλειά τις τελευταίες μέρες. Πλησιάζουν τα Χριστούγεννα κι οι άνθρωποι είναι πιο γενναιόδωροι αυτές τις μέρες. Κοίτα...» λέει και βγάζει από την τσέπη του παντελονιού του ένα κόκκινο ξυπνητήρι. «Μου το έδωσες χτες ένα παιδάκι. Δεν ξέρω τι να το κάνω. Το βάζω να χτυπάει για να μου κρατάει παρέα. Άκου! Παίζει χριστουγεννιάτικα...» Από το ξυπνητήρι ακούστηκε η πρώτη στροφή του «Τρίγωνα Κάλαντα». «Ωραίο, ε;»

Ο Μαξ Μαρίλο χαμογέλασε. «Το παλτό σου τι το έκανες; Θα ξεπαγιάσεις εδώ πέρα!»

Ο γέρος πλησίασε στο παράθυρο και τον κοίταξε καλά καλά. «Μου το πήραν χτες κάτι καλόπαιδα. Με είχαν προειδοποιήσει, βέβαια, ότι, αν δε σταματούσα το τραγούδι, θα μου το έπαιρναν, αλλά δεν τους πίστεψα. Εσένα σε ενοχλεί το τραγούδι;»

Ο Μαξ Μαρίλο γέλασε. Όχι, δεν τον ενοχλούσε το τραγούδι του, αν και ώρες ώρες θα προτιμούσε να μην το ακούει. Ειδικά τις καλές μέρες, όταν άνοιγε το παράθυρο και το 'χε όλη την ώρα στ' αυτιά του. «Κάτσε να σου δώσω ένα παλτό. Θα ξεπαγιάσεις...»

Το παλτό του ήταν ολοκαίνουριο, αλλά χαλάλι του γέρου. Αυτός είχε να αγοράσει άλλο. «Πάρ' το!»

Ο γέρος το περιεργάστηκε καλά καλά, πέρασε τα ακροδάχτυλά του πάνω από το στυλινό του πέλος και χαμογέλασε. «Αυτό είναι ολοκαίνουριο!» είπε καθώς το φορούσε πάνω από τα κουρέλια. «Πολύ ζεστό... Αν μου το έδινε άλλος, δε θα το έπαιρνα. Ξέρω όμως ότι εσύ δε θα το πάρεις πίσω αν το αρνηθώ. Πώς θα πας, όμως, στο σπίτι σου; Σε λίγο θα χιονίσει!»

Ο Μαξ Μαρίλο σήκωσε τα μάτια στον ουρανό. «Λες;» μουρμούρισε. «Θα πάω τρέχοντας, γέρο. Άλλωστε μένω πολύ κοντά. Το ξέρεις».

Όταν γύρισε προς τον γέρο, αυτός είχε πάρει τη θέση του στην είσοδο του κτιρίου.

«Κλείσε το παράθυρο μην ξεπαγιάσεις τώρα» του είπε κι έπιασε το τραγούδι του: «*Το βλέμμα του Χριστού θα μ' εξαγνίσει, στον ουρανό η ψυχή μου...*».

Ο Μαξ γύρισε στο μισοσκότεινο δωμάτιο κι είδε τις μύγες να προσγειώνονται στο χείλος του φλιτζανιού του. «Μου τη φέρατε, πονηρές» σκέφτηκε κι άπλωσε το χέρι του να πιάσει το κασκόλ για να τις διώξει.

Έξαφνα άκουσε έναν βιαστικό χτύπο στην πόρτα κι αμέσως την είδε ν' ανοίγει με φόρα καταπάνω του. Τραβήχτηκε πίσω και κόλλησε στο περβάζι.

«Ταχυδρόμος!» άκουσε από την άλλη μεριά. «Πού είσαι, Μαρίλο; Έχεις συστημένο».

Ο ταχυδρόμος είδε το ανοιχτό παράθυρο, είδε και τον Μαξ Μαρίλο κολλημένο στο περβάζι και απόρησε.

«Τι κάνεις, άνθρωπέ μου, με ανοιχτό το παράθυρο; Σ' έπιασαν οι ζέστες;»

«Προσπαθώ να διώξω τις μύγες!»

«Έχεις ακόμα μύγες με τέτοια παγωνιά; Πού είναι;»

Ο Μαξ Μαρίλο τού έδειξε με το βλέμμα του το φλιτζάνι.

«Και γιατί ανοίγεις;» ρώτησε απορημένος ο ταχυδρόμος.

«Πώς αλλιώς θα φύγουν;»

«Σκότωσέ τις, άνθρωπέ μου. Μπα, σε καλό σου... Αλλά το ξέρω. Ούτε μύγα δεν μπορείς να σκοτώσεις εσύ. Τι σόι ντετέκτιβ είσαι, δεν μπορώ να καταλάβω, Μαρίλο. Πώς τα καταφέρνεις δίχως να ανοίγεις μύτη, βρε παιδάκι μου; Αφού σ' ενοχλούν οι μύγες, γιατί δεν τις ξεφορτώνεσαι μια και καλή;... Έλα τώρα, υπόγραψε εδώ για το συστημένο, γιατί βιάζομαι. Από αύριο, να ξέρεις, είμαι σε άδεια. Θα σε δω μετά τις γιορτές. Θα πάω με τα παιδιά στους παππούδες τους...»

Ο ταχυδρόμος ακούμπησε ένα χαρτί στο γραφείο κι έτεινε έναν φάκελο στον Μαρίλο. «Και κλείσε αυτό το παράθυρο. Θα πουντιάσεις!»

Ο Μαξ Μαρίλο υπόγραψε εκεί που του υπόδειξε ο ταχυδρόμος και πήρε τον φάκελο.

«Λες να 'ναι κανένα έμβασμα;» είπε κλείνοντάς του πονηρά το μάτι ο ταχυδρόμος. «Α, ρε Μαρίλο. Πώς τα

καταφέρνεις και τα κονομάς τόσο καλά, δεν το 'χω καταλάβει... Άντε, καλά Χριστούγεννα και να περνάς καλά, ε;»

Ο Μαξ Μαρίλο, σαν να ξύπνησε από την αποχαύνωση που πάντα τον έπιανε με την πολυλογία του ταχυδρόμου, έκανε ένα βήμα προς αυτόν. «Στάσου!» είπε.

«Τι;»

«Να σου δώσω κάτι για τα παιδιά σου... Για τις γιορτές...»

Ο ταχυδρόμος τον κοίταξε παραξενεμένος. «Έχεις πάρει δώρα στα παιδιά μου;»

«Όχι, αλλά να...» είπε ανοίγοντας ένα συρτάρι του γραφείου του. «Πάρε αυτές τις σοκολάτες. Έτσι, για το καλό...»

Ο ταχυδρόμος έμεινε να κοιτάει τις σοκολάτες μ' ένα βλέμμα γεμάτο απορία.

«Πάρ' τες, ντε» επέμεινε ο Μαξ Μαρίλο.

«Είσαι πολύ καλός, ρε Μαρίλο. Καλός και μυστήριος. Σ' ευχαριστώ!» είπε ο ταχυδρόμος και πισωπάτησε για να φύγει. «Καλά Χριστούγεννα!» φώναξε εύθυμα από τον διάδρομο. «Και να προσέχεις!»

«Καλά Χριστούγεννα!» είπε ο Μαρίλο και πήγε να κλείσει το παράθυρο. Αρκετά με την παγωνιά σήμερα.

«Τι έγινε, γέρο; Πού την κονόμησες την παλτουδιά;» άκουσε τον ταχυδρόμο να λέει στον γερο-Ιεζεκία.

«Χρυσές δουλειές τα Χριστούγεννα, ε; Στάσου να σου δώσω κι εγώ κάτι». Κοντοστάθηκε κι έβαλε το χέρι στην τσάντα του.

«Να, πάρε μια σοκολάτα. Μου την έδωσε ο ντετέκτιβ για τα παιδιά μου, αλλά χαλάλι σου. Φά' την, να ζεσταθείς. Εγώ έχω να τους πάρω κι άλλη... Καλά Χριστούγεννα, γέρο! Εγώ αύριο φεύγω με τα παιδιά μου. Θα πάμε στους παππούδες τους. Ωραία θα είναι! Να ξεκουραστούμε και λιγάκι, ε;»

Ο Μαξ Μαρίλο έκλεισε το παράθυρο, πήρε το φλιτζάνι, έχυσε τη σοκολάτα στον νεροχύτη και άναψε το γκαζάκι να φτιάξει άλλη. Δεν άντεχε να περπατάνε μύγες στα χείλη του φλιτζανιού που έπινε. Κι αυτή τη σοκολάτα τη χρειαζόταν όσο τίποτα. Ζεστή και δίχως περπατησιές από μύγες.

Το γράμμα

Ο ΜΑΞ ΜΑΡΙΛΟ κάθισε στο γραφείο του, ήπια μια γουλιά από τη σοκολάτα –«Μμμ, τέλεια!»–, έριξε γύρω του μια ματιά για τις μύγες, δεν τις είδε πουθενά και πήρε στα χέρια του τον φάκελο που μόλις του είχε φέρει ο ταχυδρόμος. Ο αποστολέας ήταν κάποιος άγνωστος σ' αυτόν φορέας (Δ.Ο.Π.Ε.Χ.) και ο φάκελος είχε αποσταλεί από το Σάο Πάολο της Βραζιλίας δύο μέρες πριν. Είχε συνηθίσει να λαμβάνει φακέλους από αγνώστους, κι έτσι δεν κάθισε να αναρωτηθεί ποιος ήταν. Θα άνοιγε τον φάκελο και θα μάθαινε.

Ο φάκελος περιείχε μια επιστολή και μια επιταγή πάνω στην οποία ήταν περασμένο με συνδετήρα ένα χειρόγραφο σημείωμα που έγραφε με ευκρινή, στρογγυλά γράμματα: «Τία τα πρώτα σας έξοδα». Ακολουθούσε μια μονογραφή: «Σ.Μ.».

Ο Μαξ Μαρίλο κοίταξε το ποσό που ήταν γραμμένο στην επιταγή και σούφρωσε προβληματισμένος τα φρύδια. Πολύ μεγάλο για τα πρώτα έξοδα! Τι ζητούσαν άραγε απ' αυτόν;

Με μεγάλη περιέργεια πια, άνοιξε την επιστολή. Ήταν γραμμένη στον υπολογιστή, σε πολύ καλής ποιό-

τητας χαρτί, που είχε ανάγλυφα τυπωμένο το σήμα του φορέα: Ένα αστέρι κλεισμένο σ' έναν κύκλο που σχημάτιζαν οι λέξεις:

«ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙ».

Διάβασε:

Διεθνής Οργανισμός Προπαγάνδισης Εορτών Χριστουγέννων

Σάο Πάολο, 16 Δεκεμβρίου

Κύριε,

το Διοικητικό Συμβούλιο του οργανισμού μας, με την απόφαση 423/2 της 16ης Δεκεμβρίου του τρέχοντος έτους, σας ανακοινώνει τη βούλησή του να καταφύγει στις υπηρεσίες σας σχετικά με ένα ζήτημα των συμφερόντων του.

Σας εσωκλείουμε σχετική προκαταβολή, πληρωτέα την 23η Δεκεμβρίου, και σας ενημερώνουμε ότι έχει κρατηθεί αεροπορικό εισιτήριο στο όνομά σας στην πτήση 708 της 22ας Δεκεμβρίου των Βραζιλιάνικων Αερογραμμών προς Σάο Πάολο. Σε περίπτωση κωλύματός σας, παρακαλούμε να αγνοήσετε την επιστολή.

Με τιμή

Οκταβιανός Ντάσερ

Πρόεδρος Διοικητικού Συμβουλίου

Ο Μάξ Μαρίλο γύρισε το χαρτί να δει μήπως έγραφε κάτι κι από πίσω. Τίποτα. Έψαξε τον φάκελο μήπως περιείχε κάποια άλλη επιστολή ή κάποιο στοιχείο για τον διεθνή αυτόν οργανισμό που πρώτη φορά άκουγε στη ζωή του, αλλά μάταια. Όλα κι όλα που του είχαν στείλει ήταν αυτά. Παράξενο.

Κάθισε αναπαυτικά στην καρέκλα του, ήπια μια γουλιά από τη σοκολάτα (πουθενά οι μύγες), έριξε μια ματιά έξω από το παράθυρο κι έπειτα ξαναγύρισε στην επιστολή.

Τι ήταν πάλι αυτό; Γιατί τόση μυστικότητα; Πώς ήθελαν να αναλάβει μια αποστολή δίχως να ξέρει καν ποιοι είναι οι εργοδότες του; «Διεθνής Οργανισμός Προπαγάνδισης Εορτών Χριστουγέννων...» Τι να ήταν άραγε; Και τι ήθελαν απ' αυτόν;

Ξανακοίταξε την επιστολή. «...σας ανακοινώνει τη βούλησή του να καταφύγει στις υπηρεσίες σας σχετικά με ένα ζήτημα των συμφερόντων του». Τίποτα δε σήμαινε αυτό. Ποιο ήταν αυτό το ζήτημα των συμφερόντων τους; Και τι σχέση είχε με τη δουλειά του;

Έβλεπε το κεφάλι του, ήπια μια ακόμα γουλιά από τη σοκολάτα, κοίταξε για τις μύγες («Έμμονη ιδέα μού έχουν γίνει οι μύγες» γέλασε), πήρε στα χέρια την επιταγή, τη μελέτησε καλά καλά και διαπίστωσε ότι ο γραφικός χαρακτήρας ήταν ο ίδιος με αυτού που είχε γράψει το σημείωμα. Σ.Ν. Προσπάθησε να διαβάσει το όνομα

στην υπογραφή, αλλά ήταν δυσανάγνωστο. Έπειτα έσκυψε και ξαναδιάβασε την επιστολή. Δεν έβγαζε άκρη.

Σηκώθηκε, έκανε μερικά βήματα στο δωμάτιο, άνοιξε την πόρτα, την ξανάκλεισε, ήπια ακόμα μια γουλιά σοκολάτα, άνοιξε τον υπολογιστή και πήρε τηλέφωνο τις πληροφορίες του τηλεφωνικού καταλόγου. Η κράτηση είχε πράγματι γίνει για τις 22 Δεκεμβρίου.

«Μήπως μπορείτε να μου πείτε ποιος έκανε την κράτηση;» ρώτησε, μην περιμένοντας να μάθει και πολλά.

«Σεσίλια Ντάνσερ, κύριε» του απάντησε η γυναίκα φωνή από την άλλη μεριά.

Ο Μαξ Μαρίλο χαμογέλασε. Σ.Ν. Τα αρχικά στο σημείωμα, τα στρογγυλά και ευκρινή γράμματα στην επιταγή. «Ευχαριστώ, κυρία μου. Καλά Χριστούγεννα!»

Έκλεισε το τηλέφωνο κι έσκυψε στο πληκτρολόγιο του υπολογιστή. Θα έψαχνε στο διαδίκτυο να βρει στοιχεία. Δεν μπορεί... Διεθνής οργανισμός ήταν – αποκλείεται να μην είχε ιστοσελίδα.

Μπήκε σε μια μηχανή αναζήτησης, έγραψε το όνομα του οργανισμού, αλλά τίποτα. Έγραψε τα αρχικά, αλλά και πάλι τίποτα. Έψαξε στους διεθνείς οργανισμούς, στους οργανισμούς στη Βραζιλία, στο Σάο Πάολο, στη Λατινική Αμερική, αλλά τίποτα. Τίποτα, τίποτα,

τίποτα. Ούτε ίχνος του «Διεθνούς Οργανισμού Προπαγάνδισης Εορτών Χριστουγέννων».

«Κάτι δεν πάει καλά εδώ...» μουρμούρισε. «Γιατί αυτή η μυστικότητα;»

Έγραψε Χριστούγεννα, Εορτές, Προπαγάνδισι, αλλά και πάλι τίποτα, τίποτα, τίποτα.

«Μήπως μου κάνουν πλάκα;» μουρμούρισε και ξαναπήρε την επιστολή στα χέρια. Οκταβιανός Ντάσερ! Πώς δεν το σκέφτηκε;

Έγραψε το ονοματεπώνυμο στη μηχανή αναζήτησης και να τος! Ένας αθλητικός πενηντάρης, ντυμένος στην τρίχα, με μια αυστηρή σαρανταπεντάρα στο πλάι του, χαμογελούσε μπροστά σε μια γιγαντοοθόνη που έδειχνε το έλκηθρο του Άγιου Βασίλη να πετάει στον ουρανό.

«Ο πρόεδρος της Α.Ι.Α.Β., Οκταβιανός Ντάσερ, με την αντιπρόεδρο Τερέζα Βίξεν, ενημέρωσαν τους δημοσιογράφους για την προετοιμασία της Α.Ι.Α.Β. ενόψει της επίσκεψης του Άγιου Βασίλη στα παιδιά του κόσμου» διάβασε.

Το άρθρο που ακολουθούσε δεν τον διαφώτισε, αλλά, όταν έγραψε Α.Ι.Α.Β., έμαθε αυτό που ζητούσε. Αεροπορία στα Ίχνη του Άγιου Βασίλη. Αυτό σήμαιναν τα αρχικά.

«Τι λες, βρε παιδί μου...» είπε μεγαλόφωνα ο Μαξ Μαρίλο.

Δεν ήξερε αν έπρεπε να γελάσει ή να μελαγχολήσει.

«Κοίτα τι κάνουν οι άνθρωποι...» μουρμούρισε και διάβασε για την επιχείρηση που παρακολουθούσε, υποτίθεται, την πορεία του έλκηθρου του Άγιου Βασίλη τη νύχτα των Χριστουγέννων και ενημέρωνε τα παιδιά για το πού βρίσκεται. «Απίστευτο!»

Ο Μαξ Μαρίλο σηκώθηκε κι έκανε μια βόλτα για να ξεμουδιάσει.

«Αεροπορία στα Ίχνη του Άγιου Βασίλη και Μαξ Μαρίλο στα Ίχνη του Δ.Ο.Π.Ε.Χ.» είπε γελώντας. «Κάτσε να γράψω και Σεσίλια Ντάνσερ, να δω τι θα μου βγάλει» συνέχισε και κάθισε βιαστικά στο γραφείο του. Μπίνγκο!

«Η Σεσίλια Ντάνσερ, διευθύνουσα σύμβουλος των Χωριών του Άγιου Βασίλη Α.Ε. συναντάει τον πρόεδρο της Βιομηχανίας Ενδυμάτων “Άγιος Βασίλης Α.Ε.Β.Ε.”, Ιερώνυμο Πράνσερ» έγραφε η λεζάντα της φωτογραφίας που έδειχνε μια όμορφη, κομψή τριανταπεντάρα να χαμογελάει στον φακό μαζί με έναν γεροδεμένο συνομήλικό της. Πρόσεξε ότι τα μάτια της έδειχναν θλιμμένα. Πίσω τους διακρινόταν κάποιο από τα χωριά του κόσμου όπου υποτίθεται ότι ζει ο Άγιος Βασίλης, κόσμος χαρούμενος και γελαστός, κι ένα πρόσωπο που ο Μαξ Μαρίλο είχε ξαναδεί: Ο Οκταβιανός Ντάσερ!

«Πουλάκια μου...» είπε μέσα από τα δόντια του.
«Μια παρεούλα είστε λοιπόν...»

Σηκώθηκε, άνοιξε το παράθυρο να πάρει λίγο αέρα (ο γερο-Ιεζεκίας συνέχιζε το τραγούδι του στην είσοδο του κτιρίου), παρήγγειλε κάτι για να τσιμπήσει, έφτιαξε ακόμα μια σοκολάτα και έπεσε με τα μούτρα στον υπολογιστή.

Έγραψε το ονοματεπώνυμο της Τερέζας Βίξεν και του Ιερώνυμου Πράνσερ, που τους είχε δει μαζί με τα μοναδικά μέλη του Δ.Ο.Π.Ε.Χ. που γνώριζε, κι έτσι έμαθε και για κάποιον Θεόφιλο Ντόνερ, διευθύνοντα σύμβουλο της «Παιχνίδια του Κόσμου Α.Ε.Β.Ε.», και μια Ιωάννα Κιούπιντ, διευθύντρια του Γραφείου Δημοσίων Σχέσεων «Ήρθαν τα Χριστούγεννα. Τι χαρά!».

Μέσω αυτών έμαθε και για κάποια Ελβίρα Μπλίτζεν, ιδιοκτήτρια γνωστής αλυσίδας καταστημάτων παιχνιδιών με υποκαταστήματα σ' όλο τον κόσμο, και για τον Ερνέστο Κόμετ, διακοσμητή, ειδικευμένο στον χριστουγεννιάτικο στολισμό πόλεων. Ο τελευταίος, μάλιστα, πόζαρε περιχαρής μπροστά στην τελευταία του δημιουργία, το ανάποδο χριστουγεννιάτικο δέντρο («για να χωράει περισσότερα δώρα» όπως έλεγε στη διαφήμισή του), μαζί μ' αυτούς που είχε δει προηγούμενως: τον Ντάσερ, την Ντάνσερ, τη Βίξεν, τον Πράνσερ, την Κιούπιντ, τον Ντόνερ, την Μπλίτζεν και τον Κόμετ.

Έτσι όπως έγραφε σ' ένα κομμάτι χαρτί τα ονόματα, πέρασε μια ιδέα από το μυαλό του. Κάπου αλλού τα είχε συναντήσει όλα αυτά τα ονόματα μαζί. Κάπου... Παλιά...

Με μια κίνηση έκανε πίσω το κάθισμα, τυλίχτηκε με το κασκόλ, έκανε να πάρει το παλτό, θυμήθηκε ότι το είχε δώσει στον γερο-Ιεζεκία, πήρε τα κλειδιά και βγήκε έξω σχεδόν τρέχοντας. Είχε αρχίσει να νυχτώνει. Έπρεπε να προλάβει το βιβλιοπωλείο ανοιχτό.

«Πού πας έτσι βιαστικός;» του φώναξε ο γερο-Ιεζεκίας.

«Στο βιβλιοπωλείο. Θα το προλάβω ανοιχτό, λες;» Δεν άκουσε την απάντηση, γιατί είχε κιόλας στρίψει.

Παγωνιά. «Άντε να χιονίσει, για να κόψει το κρύο» σκέφτηκε και έτριψε τις παλάμες του για να ζεσταθεί.

Το βιβλιοπωλείο ήταν ανοιχτό. Μπήκε μέσα φουριόζος κι έπεσε πάνω στη Μαργαρίτα, την κοπέλα που το δούλευε.

«Καλησπέρα, Μαξ» του χαμογέλασε αυτή.

«Ξέρεις τι ψάχνω;» είπε με κομμένη την ανάσα. «Ένα παλιό χριστουγεννιάτικο ποίημα που κάναμε στο σχολείο. Αυτό που είχε τους τάρανδους του Άγιου Βασίλη με τα ονόματά τους».

Η κοπέλα τον κοίταξε εξεταστικά. Τον είχε δει πολλές φορές να μπαίνει έτσι αναστατωμένος στο βιβλιο-

πωλείο και ήξερε πια ότι, κάθε φορά που ήταν σε τέτοια κατάσταση, βρισκόταν κοντά σε μια ανακάλυψη.

«Τι δουλεύεις πάλι; Ψάχνεις τον Άγιο Βασίλη;»

Ο Μαξ Μαρίλο την κοίταξε σκεφτικός. «Λες;» είπε.

Η κοπέλα τού κατέβασε από ένα ράφι έναν λεπτό χαρτόδετο τόμο.

«Δε νομίζω να σε ενδιαφέρει κάποια συγκεκριμένη έκδοση» του είπε. «“Η παραμονή των Χριστουγέννων” του Κλέμεντ Μουρ. Αυτό ψάχνεις!»

Ο Μαξ Μαρίλο τής το άρπαξε σχεδόν από τα χέρια και το άνοιξε βιαστικά. Το κείμενο ήταν λιγοστό. Πύρισε τις σελίδες μέχρι που έφτασε στο σημείο που έψαχνε.

*«Εμπρός, Ντάσερ! Εμπρός, Ντάνσερ!
Εμπρός, Πράνσερ και Βίξεν!
Κουράγιω, Κόμιετ και Κιονόπιντ!
Τερά, Ντόνερ και Μπλίτζεν!
Εμπρός να φτάσουμε ψηλά,
στη στέγη να προσγειωθούμε!
Τη χαρά στα μάτια των παιδιών,
καηλοί μου τάρανδοι, να δούμε!»*

απήγγειλε κι όλο του το πρόσωπο γελούσε.

«Ξέρεις πού θα πάω μεθαύριο, Μαργαρίτα;» είπε

και της έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο. «Στο Σάο Πάολο, να συναντήσω τους τάρανδους του Άγιου Βασίλη!»

Η κοπέλα τον κοίταξε δύσπιστη. «Τι; Ψάχνεις τους τάρανδους του Άγιου Βασίλη τώρα;»

«Δεν ξέρω τι ψάχνω, Μαργαρίτα, αλλά έχω περιέργεια να μάθω. Τρελή περιέργεια!»

Πλήρωσε το βιβλίο και βγήκε έξω σφυρίζοντας έναν χριστουγεννιάτικο σκοπό. Σήκωσε τα μάτια στον ουρανό κι είδε νιφάδες χιονιού να στροβιλίζονται στο φως του δρόμου. Επιτέλους, χιόνιζε!